

Pap Károly
Feleségemhez

Ne sírj.

*Majd véget érnek egyszer maradásaink,
 s leszállunk szépen csendesen
 a sír mélyibe.*

*S ott végre valahára
 tisztákká lesznek csontjaink,
 a sok véres, büdös összefalt hústól,
 tiszta fehérré, mint az angyalok.
 S a pondaók, kavicsok, esők
 kimosásák, takarítják végre
 koponyáinkból
 az agyvelőnek nyálkás zúrzavarját,
 az átkos labirintust,
 melyet a gondolat izzadt ki magából,
 ez a legparányibb megfoghatatlan
 szörnyeteg,
 hogy vérszívó csápjáival, a halált
 szolgálva:
 rejtezen el a halál elől.*

Ne sírj,

*hogy véget érnek egyszer rejtekútjai,
 és labirintusának nyálkás üregeiben
 végre ő maga is eltéved: a gondolat.
 ez undok parányi rög,
 s annyi halálos áldozat után őryöngve
 végre saját magába vájja körmeit,
 s elpusztul.*

Pusztuljon hát ez is!

*S még tiszta, üres csontjainkon
 se könnyörüljön az idő,
 még az üresség is
 ami bennük marad,
 s amit magukba ölelnek:
 átkozott legyen!*

*Gyilkosságaink rothasztó
 dögletes szaga lebeg körülöttünk.*

*S nehogy megmérgezhesse
 a barmokat s növényeket:
 porunkat szélvész ragadja el
 a végzetetlen semmiségbe, ürbe!
 S a szélvész is átkozott legyen!*

*Örökké kerengve
 forogjon az űrben,
 nehogy dögletes porszemeink maradvékával
 megtapadhasson egyik csillagzaton!
 Ne sírj, itt az idő végre,
 hogy beomoljunk a sír mélyébe,
 s megnyugodjon végre rablógyilkos
 kezünk,
 s csontjainkról a sok összefalt
 véres, büdös húst
 lemarja a föld.*

Ne sírj, itt az idő végre...